

1. čtení Iz 44,1-9.21-23; II. čt Mt 6,9-15

Sestry a bratři vítám Vás v dnešní 22. neděli po Trojici, tématem je vina. V heslech Jednoty bratrské jsou pro dnešní neděli tyto texty: „Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. *Žalm 130,4*;

Kdo snažně následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézá život, spravedlnost i slávu. *Příslaví 21,21*

Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. *Matouš 6,33 a text písně EZ 330,1-4*

Odpusť, že dnes tak jako včera jsem tobě věrnost sliboval.

Odpusť, že zrána do večera jsem tebe skutkem zrazoval.

Odpusť mi, Pane, zase znova, odpusť mi každý lásky dluh, odpusť všechna zbytečná slova, odpusť, jenž slitovný jsi Bůh. - EZ 330,1.4 –

Jak to máte vy s odpuštěním? Máte všechno srovnané, odpustili jste všem a také sobě? Podle bible je vina nepřekonatelnou překážkou do Království nebeského. Říkám si, že mám ještě chvíli čas, tak to snad není velký problém, že ještě nemám zcela čistý stůl v otázce odpuštění vin druhým. I když přistupuji k večeři Páně, vyznávám odpuštění vin druhým lidem, jsem si vědom, že mnohé jsem ještě nezapomněl. Ještě stále je mnoho věcí, které si pamatuji a mám ve svém srdci a v mé mysli jako křivdu ze strany konkrétních lidí.

Čas mi pomáhá k tomu, abych odpustil těm, kteří se provinili proti mně. Ale někdy ty rány, to zranění je tak hluboké, že se hojí moc dlouho a stále je v určité chvíli stále čerstvé, živé, jako by to bylo včera, a přitom uplynulo třeba 8 let. Skutečně není těžké pro nás lidi si nést křivdu několik desítek let a umřít s tím, že jsem neodpustil konkrétnímu člověku, lidem, společnosti nebo i sám sobě.

Chování, jednání druhých lidí nás nejenom může zranit, ale má tu moc zcela změnit náš život, dát mu jiný směr. Kolika lidem se změnil život v důsledku válek, působení totalitního komunistického režimu nebo v důsledku jednání zlých lidí. Zlo, hřích, vina ničí naše lidské tělo, ničí naši duši, narušují vztahy mezi lidmi a nabourávají náš vztah k Bohu. Ale to není nic nového pro nás, většina z nás to asi již dávno pochopila, že vina je velkou těžkou koulí, která nás táhne do černé díry, do temnoty a vzdaluje nás od Boha, od světla. A stejně těžkou koulí je naše neschopnost odpustit druhým lidem, kteří se provinili proti nám. Ale odpustit druhým lidem v určitých situacích je nad lidský úkol. Lze třeba odpustit teroristům z Hamásu, kteří vraždili děti, dospělé. Uřezávali hlavy vojákům a nevinným lidem a upalovali zaživa Židy, protože jsou Židi. Lze mít snad nějaké pochopení pro takové činy? Lze snad říci, že si za to mohou i Židé sami, protože brání vzniku samostatného Palestinského státu.

Ne nejde, nejde mít pochopení pro takové skutky. Byl to brutální útok proti lidem, proti Bohu, bylo to ztělesněné zlo. Tak jako nelze odpustit lidem, kteří vraždili v koncentračních táborech děti a dospělí, protože to byli Židé, nebo Romové, nebo homosexuálové. A přesto je tu věta „*A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.*“ A v Lukášově evangeliu slyšíme slova Ježíše z Nazaretu, kterého ponižují, a nakonec ho pověsí na kříž jako zločince - Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Ježíš prosí Boha, aby jim odpustil. Komu má Bůh odpustit? Jsou zde míněni všichni, kteří ho vedou na kříž, kteří ho falešně obvinili a ti, kteří ho odsoudili včetně Piláta Pontského? Jsou zde míněni i ti, kteří pouze přihlížejí a za Krista se nepostaví? I mlčící a přihlížející většina je vina, nese také podíl viny na smrti nevinného člověka. I ten, kdo se dívá jinam, aby neviděl zlo a tváří se, že se ho to netýká se stává vinným.

I my prosíme, aby nám odpustil Bůh naše viny. Jsem si vědom toho, že častokrát já stojím na té druhé straně a jsem tím viníkem. I já jsem se v určitých chvílích provinil proti konkrétním lidem a tím jsem se provinil i proti Bohu. Nejsem lepší než Adam a Eva, kteří podleli svádění hada, zatoužili po ovoci poznání. Zatoužili být jako Bůh, znát dobré a zlé. Zatoužili po tom, aby oni určovali, co je dobré a co je zlé. Máme prosit Boha o každodenní chléb a jedním dechem máme volat k Hospodinu, aby nám odpustil. Každý den máme prosit o Boží chléb, který nás nasytí, který nás udrží každý den na živu. Nelze prosit o tousták, který vydrží třeba týden. Nic do foroty nedostaneme a nemůžeme dostat, protože v našem životě jde o „tady a teď“. Tady a teď jsem člověkem na této zemi a nikoli v drogerii „dm“. Každý den potřebuji dostávat chléb z Hospodinovi ruky, každý den chci, aby se mě dotýkalo Království Boží a každý den potřebuji slyšet Boží odpouštějící slovo. Protože ať se mi to líbí nebo ne, každý den na mém oblečení, na mých rukách ulpívá má vina. Býváme často slibotechnami, slibujeme věrnost Bohu, ale na konci dne nám nezbývá než opět říci: „Bože odpusť, že jsem ti věrnost sliboval. Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. *Žalm 130,4*

Amen